

Guía de Santa María

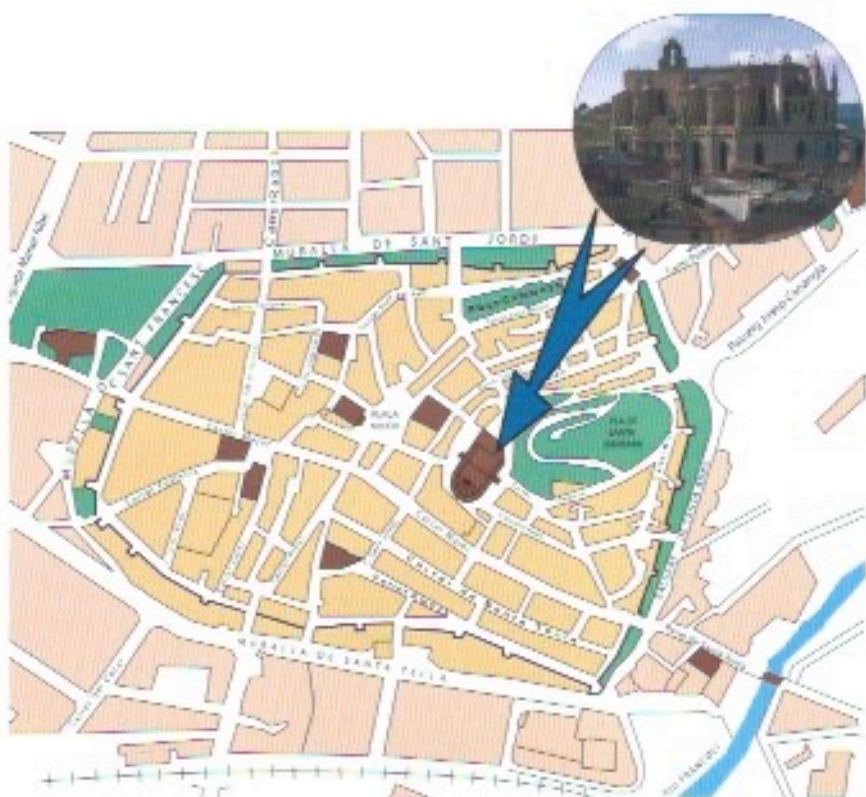

Montblanc

Versió
catalana

Situació geogràfica

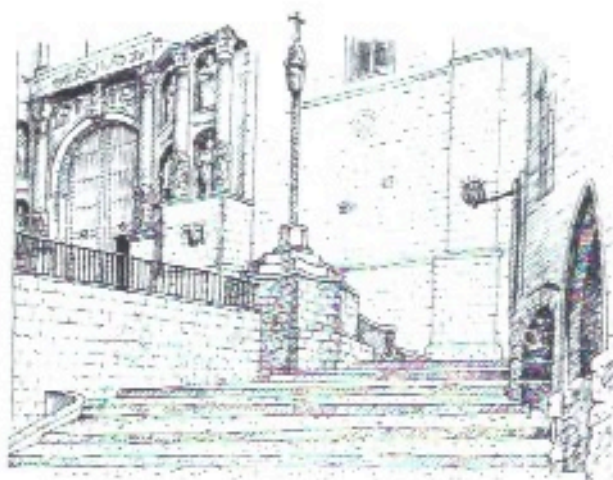

L'alterós edifici de la parroquial església de Santa Maria aixeca els seus colrats paraments prop del centre de l'emmurallada vila de Montblanc, a una de les vessants del turonet del Pla, des d'on s'albiren bona part de les terres de la Conca de Barberà. L'emplaçament no és casual: els primers pobladors de la contrada, durant la repoblació del segle XII, cercaren un indret ben comunicat, per a controlar l'antic camí de Lleida a Tarragona i també amb fàcil defensa; així fou com construïren les seves vivendes al redós de dit turó. Al mateix

temps bastiren una església que ja resta documentada l'any 1170, en el mateix lloc on ara admirem l'actual església gòtica de Santa Maria. L'encimballament de l'edifici provocaria no poques destruccions a causa del seu aprofitament com a fortificació. Com relatarem més endavant, els episodis més negatius foren la voladura efectuada per les tropes castellanes l'any 1651, i les destruccions iconoclastes de l'any 1936. Amb tot, els montblanquins han acudit sempre a reparar l'anomenada "Catedral de la Muntanya".

Notícia Històrica

El regnat de Jaume II, dit "el Just" (1296-1327), amb la seva prudent política propicià un dels períodes més prolífics per al territori de Catalunya. La bonança econòmica portà aparellat un increment demogràfic del qual també en fou partícip Montblanc. Així fou com, vers la fi del primer quart del segle XIV, la població de Montblanc, notablement augmentada, no podia encabir-se a l'antiga església romànica i el municipi decidí construir un temple, molt més ampli, sota el nou estil gòtic. Un mestre d'obres no documentat començà a dirigir l'obra de les capelles de l'absis, pagades gràcies al patronatge de famílies benestants, majoritàriament dedicades al mercadeig, com les famílies March, Amblard, Colom, Anglesola, Alanyà, Janer, Marçal i Martí. L'epidèmia de pesta negra del 1348 sembla que provocà un canvi en la direcció de l'obra, ja que a partir de l'any 1352 es troba documentada la contractació del mestre anglès Reinard Fonoll, que dedicaria la seva atenció a cobrir la majoria de les capelles laterals de l'absis i del primer tram, així com a la preparació dels capitells de la nau, per a rebre més endavant els arcs de l'enorme crocerada de l'absis i el primer tram. Després d'alguna aturada de les obres no tornem a trobar activitat fins la dècada dels 80 del mateix

de: Ismael Salas

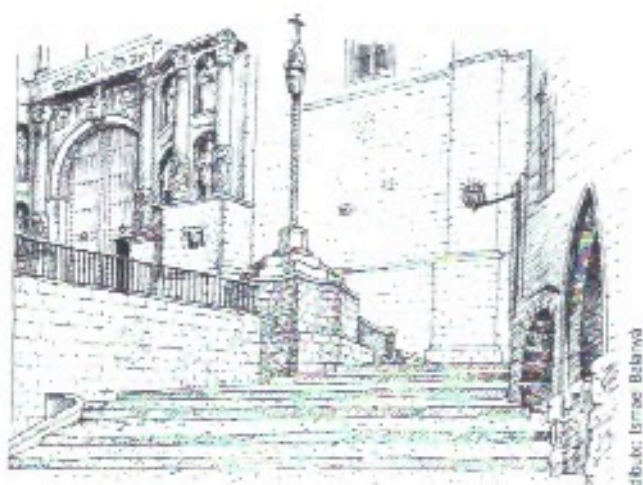
segle, quan el mestre Pere Ciroll aixecarà la paret de la nau i, a la dècada dels 90 i amb l'ajuda d'un altre mestre, Pere Perull, es farà l'aixecament de l'enorme volta de l'absis. La mort de Pere Ciroll vers 1401 i la marxa de Pere Perull a Cervera una mica després deixaran l'obra aturada fins que, vers 1425, es construirà la volta de creueria del primer tram, on hi destaca una magnífica clau de volta atribuïda a l'escultor Pere Joan.

Clau de volta

Notícia Històrica

El regnat de Jaume II, dit "el Just" (1296-1327), amb la seva prudent política propicià un dels períodes més prolífics per al territori de Catalunya. La bonança econòmica portà aparellat un increment demogràfic del qual també en fou partícip Montblanc. Així fou com, vers la fi del primer quart del segle XIV, la població de Montblanc, notablement augmentada, no podia encabir-se a l'antiga església romànica i el municipi decidí construir un temple, molt més ampli, sota el nou estil gòtic. Un mestre d'obres no documentat començà a dirigir l'obra de les capelles de l'absis, pagades gràcies al patronatge de famílies benestants, majoritàriament dedicades al mercaderieig, com les famílies March, Amblard, Colom, Anglesola, Alanyà, Janer, Marçal i Martí. L'epidèmia de pesta negra del 1348 sembla que provocà un canvi en la direcció de l'obra, ja que a partir de l'any 1352 es troba documentada la contractació del mestre anglès Rainard Fonoll, que dedicaria la seva atenció a cobrir la majoria de les capelles laterals de l'absis i del primer tram, així com a la preparació dels capitells de la nau, per a rebre més endavant els arcs de l'enorme crocera de l'absis i el primer tram. Després d'alguna aturada de les obres no tornem a trobar activitat fins la dècada dels 80 del mateix

dib. J. Imac. Belandà

segle, quan el mestre Pere Ciroll aixecarà la paret de la nau i, a la dècada dels 90 i amb l'ajuda d'un altre mestre, Pere Perull, es farà l'aixecament de l'enorme volta de l'absis. La mort de Pere Ciroll vers 1401 i la marxa de Pere Perull a Cervera una mica després deixaran l'obra aturada fins que, vers 1425, es construirà la volta de creueria del primer tram, on hi destaca una magnífica clau de volta atribuïda a l'escultor Pere Joan.

Clau de volta

Consta una consagració de l'església i l'altar major celebrada el 10 de juliol del 1532 pel bisbe auxiliar Joan Jubí, bisbe de Constantina.

No serà fins al darrer quart del segle XVI que l'obra es reprendrà: seran els membres de la nissaga de mestres d'obra Martí Miró els que en faran la direcció: ens consten Pere, Joan i Pau, amb la provable ajuda artística de l'escultor Agustí Pujol "el vell" com a artífexs del tram doble, amb la gran volta i l'antiga i desapareguda porta lateral esculpurada. El darrer tram, d'una sala capella però que havia estat projectat com a doble ja no tingué continuïtat, i el temple queda tallat per una paret llisa, només ornamentada per una rosassa sense traceria, obrada probablement als primers anys del segle XVII.

Mig segle després, les tropes castellanes comandades pel general Joan Palavicini destruiran l'antiga façana o portalada lateral, que seria reconstruïda vers 1668 pels germans Jaume i Miquel Massalva. Al mateix temps

es reformarà l'orgue de cadireta, un dels més antics de Catalunya (1607) per a bastir l'actual orgue barroc, encara existent. Durant el segle XVIII destaca la construcció d'una capella barroca, dedicada actualment al Santíssim (1740-1746) i del cor situat a la part ponentina (1793-1796). Finalment, una última destrucció, l'any 1936, aparellà la destrucció de retaules, llibres, mobiliari i la majoria de les imatges, salvant-se únicament el retaule gòtic de Sant Bernat i Sant Bernabé, l'orgue barroc i la imatge gòtica de la Mare de Déu del Cor.

Rosassa

El conjunt exterior

La perspectiva meridional, des de les escales de l'antic casal dels Josa, ara Museu Comarcal, és impressionant. Ens mostren part de la façana i els murs laterals distribuïts en dos nivells, ja que l'església pertany a l'estil gòtic català; al gòtic català les esglésies d'una sola nau amb capelles laterals, com és el cas de l'església de Santa Maria de Montblanc, no mostren un aparell separat d'arcs botarells i agulles, sinó que els contraforts queden integrats entre les capelles laterals, essent aquests contraforts massissos. En el nostre cas, els contraforts de l'absis esbossen uns rudimentaris arcs botarells, coronats finalment per pinacles de base quadrada. A banda de la façana, que descriurem més en-

Marques de picapedrer

davant, cal ressaltar les marques de picapedrer existents, prova fefaent del treball simultani de molts picapedrers i la constatació del treball efectuat per cadascun. Del treball escultòric hem d'assenyalar els permòdols esculturats, sobretot els que suporten els trencaaigües o pestanyes dels finestrals de la nau, i l'ordre del carreuat, emmarcat per escòcies ben dissenyades.

Detalls façana

La façana

L'actual façana-retaula és el fruit de la reconstrucció efectuada entre els anys 1668 i 1670 per Jaume i Miquel Massalva, escultors de Manresa arran de la destrucció, ocasionada l'any 1651, per les tropes del general Joan Palavicini. Substitueix una altra façana realitzada probablement a la darrera del segle XVI, tal vegada per l'escultor Agustí Pujol "el vell", de qui només en romanen les dues figures de la Verge i l'Àngel de l'Anunciació sota dosserets ogivals. Darrerament s'ha repetit amb insistència que l'actual façana és el resultat del treball de l'escultor Agustí Pujol, però aquesta hipòtesi no presenta cap mena de suport documental. El conjunt fou concebut com un gran retaule, amb tres nivells seguint cànons clàssics: el nivell inferior té l'estructura d'una porta triomfal, situant als intercolumnis vuit nixols, per aixoplugar vuit apòstols. Al segon nivell cinc nixols aixopluguen quatre apòstols i, al nínxol central, el Salvador. En darrer terme, el nivell superior és dedicat a glorificar al promotor de l'obra, el municipi de Montblanc, amb un escut de la Vila, rodejat d'ornamentació pròpia de l'època.

Façana reconstruïda el S. XVII

Una possible identificació dels personatges representats a la façana podria ser, basant-se en restes epigràfiques i el canon de la missa: (de dalt a baix i d'esquerra a dreta) Sant

Timpà de la façana

Joans, (amb l'àliga als peus), Sant Pau (calb), El Salvador del Món, Sant Pero, Sant Jaume major (amb barret de pelegrí), Sant Tomàs, Sant Jaume menor, Sant Felip, Sant Bartomeu, Sant Mateu, Sant Simó, Sant Andreu i Sant Maties.

Façana barroca

Damunt la dovella de la porta hi ha una representació de la Mare de Déu, flanquejada per dos àngels agenollats i dos escuts de la Vila, on hi figura la data de 1668.

Les portes de fusta duen grabada la data de 1684. Tenen una ornamentació en ferro molt elaborada, amb dos grans picaportes.

Situada a les escales que donen accés a l'església de Santa Maria, podem veure una recreació de l'antiga creu, feta per l'escultor Joaquim Camps i Giralt. L'antiga creu era renixantista, de ferro, mentre que el nus o capitell, molt desgastat, era gòtic. El fust és helicoidal. La creu original havia estat realitzada per Pere Joan vers 1425.

Recreació de l'antiga creu atribuïda a Pere Joan (S. XV)

L'interior de l'església

L'interior del temple no deixa indiferent al visitant: de bon principi s'adonará de les grans dimensions de l'àmbit, amb prop de disset metres d'ample, i una alçada que voreja els vint-i-sis metres. La longitud que és d'uns trenta metres, encara hauria estat més gran si el temple hagués estat acabat segons el seu projecte inicial, del qual en resten per fer tres cape-

lles laterals més per banda. Per altre costat, el ritme marcat per la perspectiva de les capelles laterals, al nivell inferior i els finestrals gòtics al nivell superior donen una grata impressió harmònica.

El sorprenent nivell d'il·luminació interior fou una de les grans troballes que introduí el gòtic envers el romànic. A Santa Maria hi és ben remarcable aquest aspecte.

La gran volada de la seva nau única s'aconseguí amb la construcció de voltes de creueria formidables, amb claus de volta finament decorades per escultors molt meritoris: a l'absis i amb un diàmetre d'un metre i mig s'hi representa la Santíssima Trinitat. Al primer tram és una representació de l'Anunciació el tema escollit per l'artista, que es creu en fou el famós Pere Joan, tant conegut per la decoració del Palau de la Generalitat a Barcelona. Al tram doble de la porta i orgue és a Sant Cristòfol qui s'hi escarpellò. La darrera clau de volta té un escut de la Vila de Montblanc.

Les capelles laterals encara mostren els escuts, alguns policromats, pertanyents als rics mecenes

Imatge de la Mare de Déu del cor

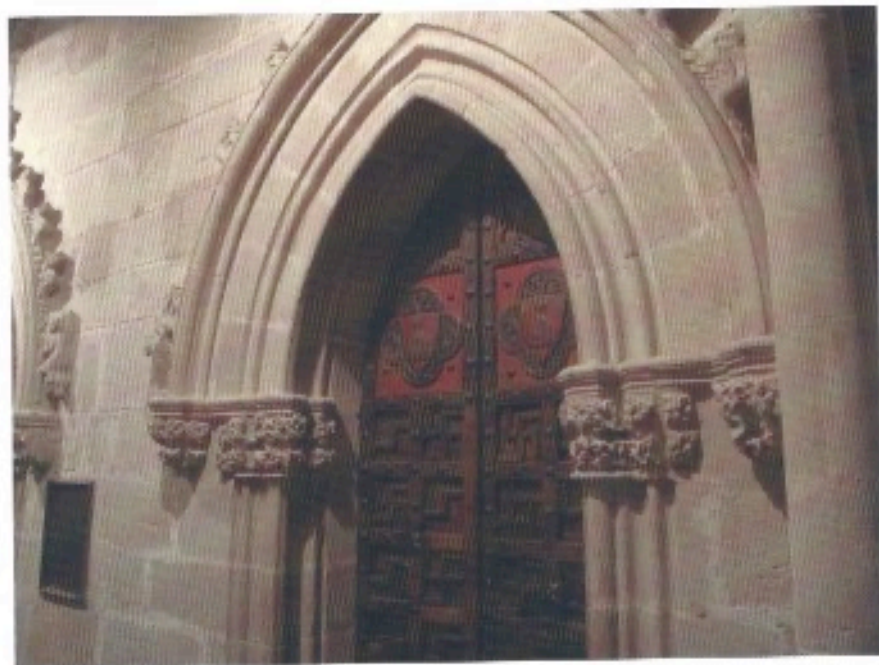

Interior del temple

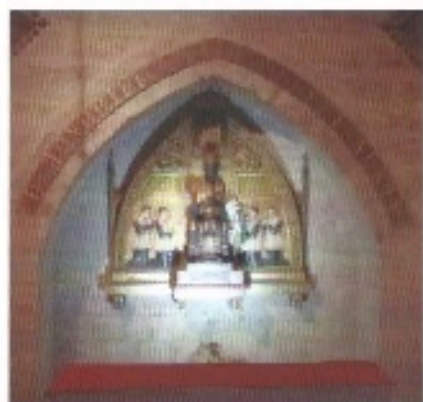

Imatge del Sagrat Cor

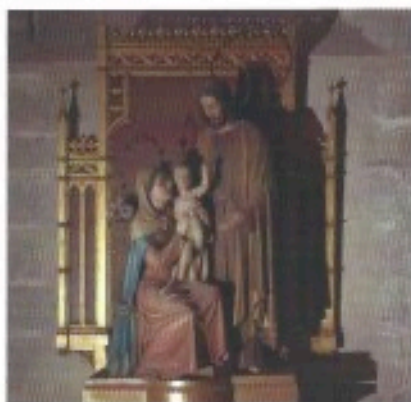
que patrocinaren l'aventura arquitectònica del nostre temple: per la banda de l'epístola, la segona capella conté un retaule de pedra dedicat a Sant Bernat i Sant Bernabé i té l'heràldica de la família Marçal; tot seguit hi ha els escuts dels Alenyà, Anglesola i Amblard. Al centre de l'absis hi tenim la sagristia, amb una porta i armari fets amb fusta elaborada i policromada, de la segona meitat del segle XIV; a l'interior i a la sobre volta, munió d'escuts de Montblanc. A la banda de l'evangeli, els escuts dels March, Colom-Marçal, Janer, i Guillerm. La darrera capella, actualment dedicada a la Mare de Déu de Montserrat, té l'heràldica de la família Conesa.

Porta de la sagristia

Capella de la Mare de Déu de Montserrat

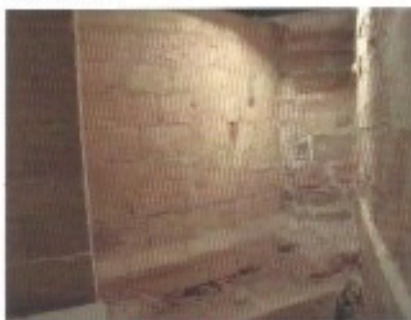

Capella de la Sagrada Família

L'antiga església romànica

L'any 2008 i amb motiu de les obres de remodelació del paviment de la capella del Carme es descobriren les restes de part del mur i fonament de l'absis de l'antiga església romànica de Santa Maria. La troballa aclarí la seva situació perquè alguns erudits l'havien situat a la placeta veïna o en altres indrets. Del mur en resta un fragment important, amb una alçada de gairebé dos metres. Els murs tenen

un gruix a l'absis de prop de dos metres. S'ha documentat ja a l'any 1170 un temple dedicat a Santa Maria, però no sabem si es tracta d'aquest recentment trobat o d'un altre precedent. A jutjar per les restes aparegudes hom pensa que l'amplada podria rondar els quinze metres i la longitud ben bé trenta. Al Museu Comarcal s'hi serveixen algunes peces que podrien provenir d'aquesta antiga església, com capitells amb collarí, una pica baptismal i un capitell ricament esculturat.

Basaments de l'antiga església romànica

Sagrada Família

Altar Major

Mare de Déu del cor

Basin antic

Retable de Sant Josep

Capella del Santissim

Mare de Déu de Montserrat

Sagrat Cor

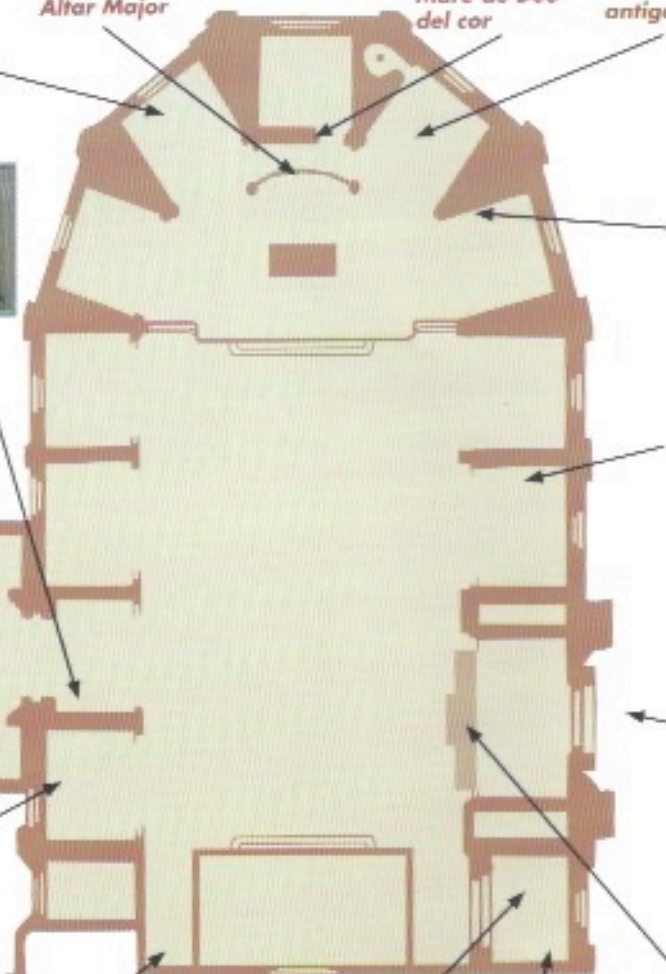
Rosassa

Pila Baptismal

Retable de Santa Anna

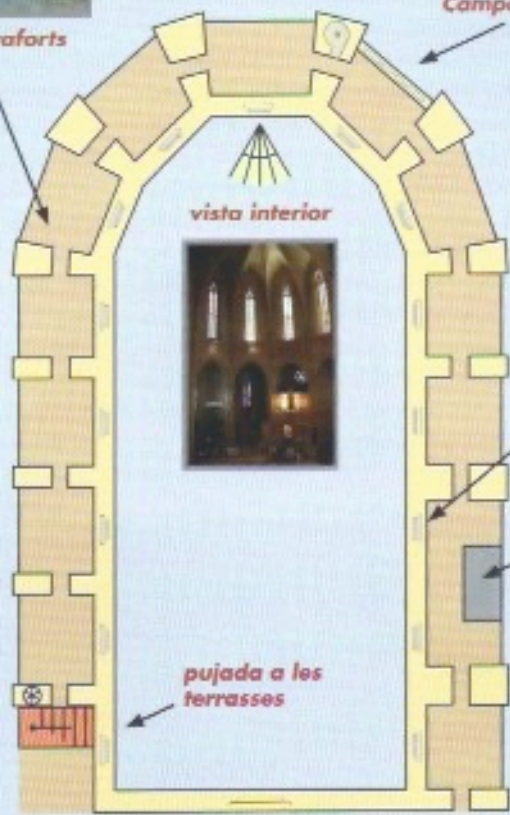
Plànol de les Terrasses

Contraforts

Campanes

vista interior

Finestral

Rollotge

glèsia

Sant Maties

paule de Sant Bernat
ant Bernabè

Façana S. XVII

argue barroc

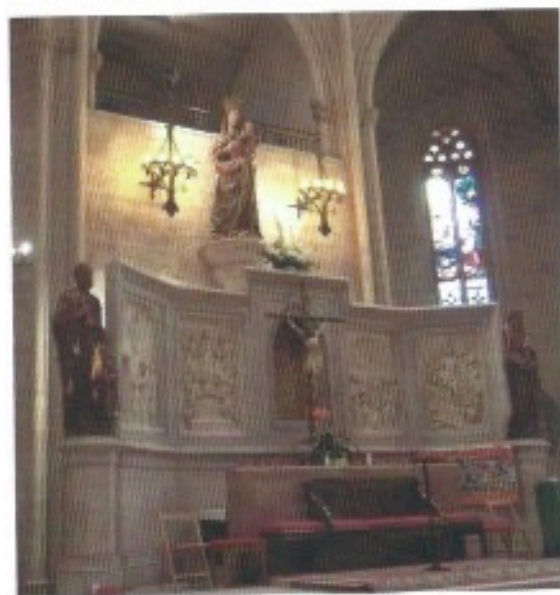
Vistes panoràmiques

L'Altar Major

L'actual altar major, situat sobre un presbiteri alt amb cinc setials, es compon de quatre relleus d'alabastre que representen quatre dels cinc Misteris de Glòria: al costat de l'evangeli, l'Ascensió de Jesús i l'Assumpció de la Verge Maria al cel i al costat de l'epistola, la Pentecosta i la Resurrecció de Jesús, tots obra de l'escultor barceloní Josep Maria Camps i Arnau, l'any 1956. Flanquegen els relleus dues escultures de fusta, de Sant Pere i Sant Pau, obra de l'escultor Frederic Marès (1956). És el resultat d'una sèrie de projectes refusats per les desavinències entre la Junta Protaule i la Direcció General de Bellas Artes, que volgué imposar arquitecte i escultor a l'esmentada Junta.

El conjunt queda coronat per la imatge de la Mare de Déu del Cor. Es tracta d'una escultura que antigament presidia el Cor de la Comunitat de Preveres, situat a la part ponentina del temple. Malgrat la dissenyació de diferents autors, que suposen la imatge amb influències germàniques, o obra del segle XV, nosaltres pensem que pertany al mestratge de l'escultor tortosí Agustí Pujol "el vell", al darrer quart del segle XVI.

L'antic retaule barroc, destruït el 1936, era dedicat a l'Assumpció de Maria. Havia estat bastit entre els anys 1775 i 1776 pels escultors Antoni Costa i Francesc de Vogué. Costa pertanyia a una nissaga d'escultors de gran anomenada, radicats a Vic, i moriria el 1775 a Montblanc, mentre cisellava el retaule major. Francesc de Vogué s'establí a Montblanc i també hi morí l'any 1779.

Altar major

Antic retaule barroc

L'orgue

Damunt el cancell de la porta principal es situa l'orgue barroc, un dels pocs instruments musicals d'aquest període que romanen a Catalunya. La cadireta o zona central de l'orgue correspon a l'antic orgue, documentat l'any 1607, que era situat, en principi, a l'altra banda de l'església. La destrucció de la portada esdevinguda l'any 1651 féu repensar al municipi la seva situació i dimensió. Efectivament, vers el 1680 es construí una nova volta i al seu damunt, amb vigues de fusta, s'hi recoltzà un nou orgue que, en la seva estructura és bàsicament el que encara es conserva. L'any 1703 es renovaren els tubs de l'instrument i el 1752 es tornaria a reformar, sempre per membres de la família d'organers Boscò. Tornà a

ser restaurat els anys 1889, 1956 i 1977.

La cadireta té vuit jocs i l'orgue major en posseeix setze jocs reals, amb el complement natural d'un pedal de cinc jocs.

L'orgue major consta d'una caixa amb les obertures dels castells flanquejades per quatre columnes salomòniques, només perfilades, amb ocells, pàmpols i raïms. Els capitells són goirebé esquemàtics i suporten un fris d'arquitrau reduït, amb entaulament coronat per una pintura de Sant Jordi, flanquejada per dues copes flamejants i cimada per un escut de Montblanc.

Dues pintures representant el rei David i santa Cecília feien les funcions de guardapols.

Orgue barroc

Capella del Baptisteri o de les Fonts

Pila baptismal

Conté una bella pila baptismal, o les Fonts baptismals com en deien abans. A la paret ponentina hi ha un retaule dedicat a Santa Anna, pertanyent a l'antiga Confraria de Santa Anna que tenia la seva seu a la capella de l'antic Hospital de Santa Magdalena. Fou pintat entre els anys 1601 i 1603 i s'atribueix al pintor local Cristòfol Hortonedo. En resten la predel·la interior i dues taules laterals. Una darrera taula, dedicada al Salvador ha estat recentment atribuïda al mateix autor i retaule. La predel·la reproduïx imatges de la Dolorosa, l'Ecce Homo i sant Joan. A la taula lateral esquerra s'hi representa, de dalt a baix, l'Anunciació a Santa Anna i el naixement de Maria. La lateral dreta l'anunciament a Sant Joaquim i a sota l'encontre dels esposos Joaquim i Anna.

Retaule de Santa Anna

Antiga creu

La capella del Santíssim

La capella del Santíssim, d'estil barroc i estructura en planta de creu grega, amb cúpula i llanterna s'afegi a l'obra gòtica del temple entre els anys 1740, en que es col·locà la primera pedra i el 1746 en que es conclougué el més essencial. Amb una longitud de dotze metres i una alçada a la cúpula de tretze metres és un dels àmbits més amplis del conjunt.

La decoració segueix l'ordre arquitectònic de cornises, però sense pilastres ni capitells, desenvolupades amb elaborades guixeries. L'interior de la cúpula mostra encara moltes restes de la pintura original i queda rematada per una petita llanterna.

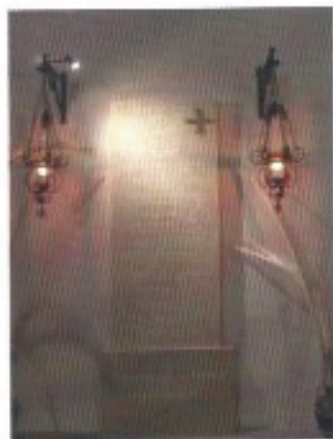
L'altar i el sagrari que presideixen la capella són obra de l'artista montblanqui Ismael Balanyà i Moix

Capella del Santíssim

Retaule de Sant Josep, Sant Isidre i Sant Blai

Memorial als màrtirs de 1936

Retaule de Sant Bernat

El retaule, amb estructura de triptic, té al seu centre les imatges de sant Bernat i sant Bernabé, i als seus respectius costats hi ha, distribuït en quatre estatges a cada banda, escenes de la seva vida, inspirats en capítols de la Llegendà Àuria (de Giacomo della Voragine).

D'adalt a baix i d'esquerra a dreta tenim:

Per a Sant Bernat, el somni d'Aleth, la mara de Sant Bernat; el miracle de la nit de Nadal, amb l'aparició de Jesús a Bernat; l'al·letament místic de la Mara de Déu a sant Bernat i els seus freres; i, en darrer terme, la mort edificant del sant.

Per a Sant Bernabé: un àngel avisa a Sant Pau i Sant Bernabé que patiran persecució al seu viatge a Xipre; sant Bernabé guareix un malalt per imposició de santes escriptures; prendiment de Sant Bernabé per una de-

núncia del màgic Elimes i, finalment, el martiri de sant Bernabé.

La capella on rau el retaule fou fundada pel destacat mercader montblanquí Jaume Marçal. En el seu darrer testament, datat a l'any 1339, manà que es construís un hospital església (l'actual església de Sant Marçal, junt a la muralla) i una capella a l'església de Santa Maria, aleshores en procés de construcció. Els executors testamentaris feren realitat els seus desitjos, i la capella es dedicà als sants Bernat i Bernabé, essent decorat el seu altar principal amb el magnífic retaule de pedra que ara s'hi contempla.

S'atribueix a l'artista escultor i arquitecte anglès Renard Fonoll, malgrat que alguns autors, sense cap fonament documental, l'han atribuït a l'escultor montblanquí Guillem Timor, tot i que l'estil de la seva única obra parcialment conservada no té res a veure amb la del nostre retaule.

Retaule de Sant Bernat i Sant Bernabé

Els finestrals

Els vitralls de les capelles laterals representen episodis relacionats amb la vida de Jesucrist: des de la banda de l'epístola i començant per la capella de les fonts baptismals, on veiem el bateig de Crist per sant Joan, seguit de Jesús infant disputant amb els rabins de la Sinagoga, fins a la darrera capella de la banda de l'evangeli, amb una representació de la Sagrada Família, tenim un conjunt de vitralls que tenen una cronologia i autoria heterogènia: des de l'any 1917 fins el 1965.

Els vitralls del nivell superior tenen per tema els Misteris del Rosari. A la banda de l'epístola hi ha els misteris de dolor i al de l'evangeli els de goig; la banda superior conté simbologies a la lletania lauretana: l'Estel del matí, la Seu de saviesa, la Torre d'ivori, la Torre de David, el Mirall de Justícia, el Vas Espiritual o la Rosa Mística.

Es col·locaren, excepte un, a la segona meitat del segle XIX en diferents etapes, des del 1865 fins el 1892. El darrer vitrall, situat damunt les fonts baptismals, fou treballat pel vitraller Pere Valdepérez, l'any 1995, gràcies als treballs d'acondicionament fets a cura de la Comissió Cívica Proestauració de l'església de Santa Maria.

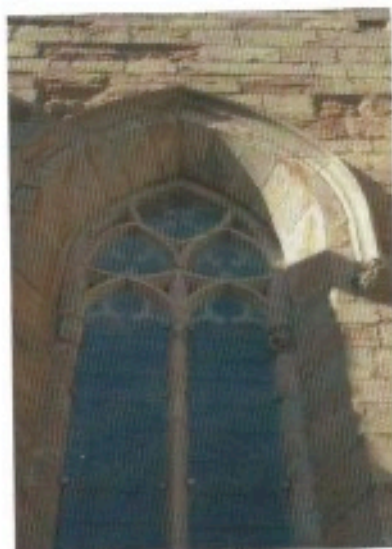
La rosassa de ponent fou construïda pel vitraller de Reus Josep Molas, l'any 1829. Sembla que s'hi representaria el Misteri del Rosari propi de la lletania lauretana, advocat a la Porta del Cel.

finestral d'una capella lateral

El campanar

La visita al campanar permet gaudir d'una magnífica panoràmica sobre la vila de Montblanc, per la banda sud, i de bona part de la Conca de Barberà des de la part nord. Un altre aspecte interessant per al visitant curiós és l'ocasió de veure d'aprop les quatre campanes del temple, així com de l'antic rellotge municipal. De les quatre campanes, les dues que encara sonen amb el mecanisme actual de rellotgeria provenen de l'antiga espadanya, situada damunt la porta principal: la més antiga és la de les hores, fosa l'any 1510 té una decoració gòtica i una inscripció que recorda els tres cònsols o autoritats montblanquines que manaren fondre-la; la dels

finestral

campanar

quarts data de l'any 1814 fou feta pel campaner fonedor Jaume Mestres, de Reus. La tercera campana era advocada a Sant Joan. Una darrera campana fou donada fa pocs anys per l'exalcalde Josep M. Abelló i Barrios. L'antic rellotge municipal es troba acondicionat en una vitrina, la qual cosa permet observar els diferents me-

canismes, fins i tot els d'accionament dels martells de les campanes. Fou contractat el 1879 amb el rellotger Josep Bosses, de Tarragona i construït a Roquetes per "Manufactures Blasca".

contraforts

antic rellotge municipal

vistes panoràmiques

Els pinacles

La visita al campanar també permet l'observació d'aprop dels enlairats pinacles gòtics que rematen cadascun dels gruixuts contraforts. A les capelles de l'absis els contraforts han estat buidats amb un arc de perfil circular, intentant així imitar una espècie d'arc botarell. La resta dels contraforts ha estat perforada per una senzilla porta ogival. Les agulles o pinacles gòtics tenen, a les seves arestes una cresteria flamígera que resta coronada per una magnífica macolla. El cos del pinacle té secció quadrada i en un d'ells es desenvolupà fins i tot un jac de traceries cògues que malauradament no es repetí en els altres pinacles. Avui en dia i gràcies a l'ajut de molts particulars, empreses i administracions, els podem admirar completament recuperats ja que, amb el pas dels anys, alguns d'ells havien patit la caiguda de llamps, deixant-los en un estat deplorable.

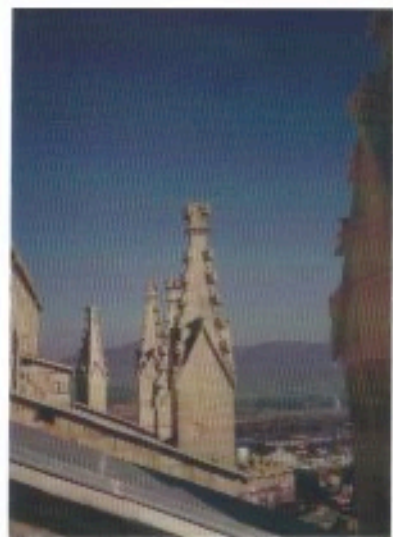
Contrafort amb arcbotant i pinacle gòtic

Pinacles

Gàrgola

Conjunt de pinacles

L'orfebreria

El temple atesora un conjunt de peces d'orfebreria dignes d'una petita catedral. La peça més antiga i singular és un reliquiari de plata cisellat per un argenter montblanquí, del segle XVI, on es guarden diverses relíquies, de les quals la més important pertany a Sant Maties. Un altre reliquiari barroca formava part d'un altar construït a la dorria del segle XVII o inicis del segle XVIII, el qual protegia una relíquia de Sant Francesc Xavier; fou obrat per l'argenter barceloní Antoni Mateu. També destaca una custòdia gòtica d'argent, d'evident mèrit. Totes elles han estat objecte d'atenció per diverses mostres d'art català, entre elles la col·lecció "Mil·lenium". Completa el conjunt uns quants calzos d'argent (el més antic d'inicis del segle XVIII) i una sèrie de creus processonals de plata, pertanyents a diferents confraries (Sant Eloi i Sant Francesc, de la Llum, Sant Francesc i Sant Antoni i Santa Llúcia), de les quals sabem que la de la Confraria de Santa Llúcia va ser treballada, l'any 1628, per l'argenter tarragoní Bernat Maimó. No s'exhibeixen en exposició permanent.

Custòdia gòtica

Reliquiari de Sant Maties

Reliquiari barroca de Sant Francesc Xavier

© Edito: Sebastià Requesens Torrellas

Disseny i impressió: Arts Gràfiques Requesens
Polígon Industrial, Els plans d'en Jori, C/ de la metal·lúrgica, s/n
Carretera N.240, Km. 38,8 - 43400 Montblanc
Telèfons: 977 86 33 78 - 669 37 11 41 - artsgrafiques@requesens.com

Text de Jaume Felip Sánchez

